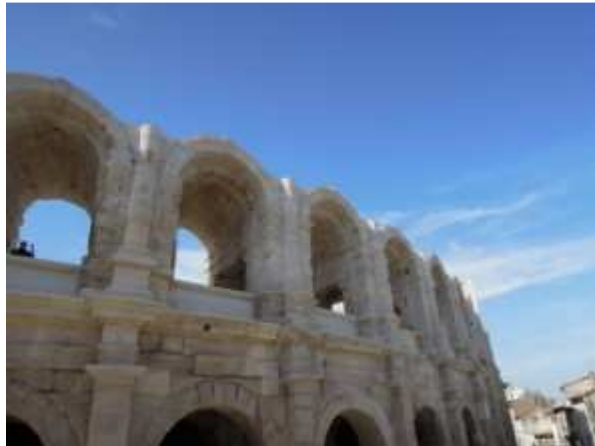

VIA TOLOSANA

GR 653 van ARLES naar TOULOUSE

Reeds lang droom ik ervan om van thuis uit te voet langs trage paden naar Santiago de Compostela te trekken. Om te proeven van de sfeer kies ik voor een kleine 500 kilometer langs de Via Tolosana, één van de 4 Franse hoofdwandelwegen naar het graf van de Heilige Jacobus. Deze pelgrimsweg verbindt ook Spanje met Rome. Het is één van de minst drukke wandelwegen naar Compostela. Wat me ten zeerste beviel was de cultuur, de natuur, de leuke ontmoetingen en de gastvrijheid.

woensdag 31/08/2011 | Kortrijk | Arles

In het station van Kortrijk neem ik de trein naar Lille-Flandres. Vandaar is het slechts 5 minuten te voet naar Lille Europe waar ik om 08.28 u op de TGV stap naar Nîmes. Ik kom stipt aan rond één uur en na een half uurtje wachten op de trein naar Marseille stap ik af in Arles iets voor 2 in de namiddag. Arles: stad van de Romeinen na eeuwen overheersing en stad van Vincent Van Gogh na een verblijf van slechts 1 jaar. In een koortsachtig tempo schilderde hij meer dan 300 werken. Het is enigszins bewolkt maar heel zwoel. Ik wandel via de kade langs de Rhône en het pittoreske stadcentrum met zijn indrukwekkende arena naar mijn kamer bij het gastgezin van Olivia. Ik kan er mijn rugzak kwijt en word rond 19 u verwacht voor het avondmaal. Tegen een kleine vergoeding verkrijg ik mijn credential waarmee ik als pelgrim op pad kan. Ik beslis de koelte van het archeologisch museum op te zoeken. Ik koop er een speciaal ticket voor € 9 waarmee ik één museum en 4 gebouwen kan bezoeken. Wanneer ik op het einde van mijn bezoek nog enkele mozaïeken wil fotograferen weigert mijn toestel alle medewerking omdat de batterij leeg is. Ik begeef me dan maar naar de woning van mijn gastgezin om het toestel op te laden. Daarna ga ik zonder toestel op verkenning door de stad. Arles is aangenaam en heel gezellig maar ik vrees superdruk tijdens de zomermaanden. Op een terras schrijf ik enkele prentbriefkaarten en eet 's avonds mee aan tafel met het gezin van Olivia. Ik betrek een kleine kamer in de woning doch kan van alle faciliteiten genieten. Het geeft me een thuisgevoel. Olivia maakt deel uit van een organisatie van 9 gezinnen die tegen een kleine vergoeding onderdak bieden aan pelgrims.

donderdag 01/09/2011 | Bezoekdag Arles

Wanneer ik opsta is het ietwat bewolkt. Vandaag wacht me een superdruk programma en na het ontbijt vertrek ik met een zon die aan een blauwe hemel straalt. Ik bezoek 'les Alyscamps', overblijfselen van een oude Romeinse begraafplaats en de kerk Saint-Honorat. In de verlaten ruïnes van de kerk zorgt het gekir van enkele duiven voor een zonderlinge sfeer. Daarna verlaat ik Arles via de antieke stadswallen en na een uurtje stappen in de hitte bereik ik de indrukwekkende ruïnes van de 'Abbaye de Montmajour'. De abdij werd gesticht in de 10de eeuw en lijkt op een versterkte burcht. Dichtbij staat de 12de eeuwse Sainte-Croix kapel. Rond de middag keer ik terug naar de stad en eet een belegd broodje op een schaduwrijk terras. Via eeuwenoude gebouwen langs de kade bereik ik de 'Eglise des Prêcheurs' die sedert 1975 gerestaureerd wordt en niet kan bezocht worden. Via het antieke badhuis van Constantin en de 'Commanderie de Sainte-Luce' bereik ik het Musée Reattu (museum van schone kunsten) dat is ondergebracht in de gebouwen van de Groot Priorij van de Orde van Malta. Vooraleer een bezoek te brengen aan het indrukwekkende amfiteater botst ik op de oude toegangspoort van het

klooster van de Ursulinen. De arena, die in de middeleeuwen omgebouwd werd tot versterkte stad, is het naambord van Arles. In de goedbewaarde arena worden nog stierengevechten gehouden. Naast de arena ligt de kleine kerk van Notre-Dame-de-la-Major, gebouwd op de grondvesten van een Romeinse tempel. Van het nabijgelegen antieke theater schiet maar weinig over. De Place de la République is het kloppend hart van de stad. Op het plein is een fontein met obelisk uit de 4de eeuw. Rondom liggen diverse mooie gebouwen. De Eglise Sainte-Anne en het 17de eeuwse stadhuis, dat toegang verschaft tot de Cryptoportiques, antieke onderaardse gangen die de onderbouw vormden van het verdwenen forum Romanum. Er valt weinig te zien doch voor mij is het een welgekomen koele plaats om even de buitenhitte te ontvluchten. Het pronkstuk op het plein is de kerk van Saint-Trophime met zijn romaanse gebeeldhouwde portaal uit de 12de eeuw en

het nabijgelegen klooster. Na al die bezoeken krijg ik dorst en drink een koele Leffe op een terras met zicht op de arena. Uiteindelijk loop ik nog naar l' Espace Van Gogh, een voormalig Hôtel-Dieu waar Van Gogh verzorgd werd. Ik word opgebeld door een vriendin om samen een glas te drinken in Kortrijk. Leuke uitnodiging en de vorige keer dat ze me belde was ik op wandel in Corfu! Via de Rhône wandel ik opnieuw naar het archeologisch museum waar ik een gratis toegangkaart bemachtig om de mozaïekvloeren te fotograferen. Ongelooflijk maar waar...na een drukke fotodag laat mijn toestel het opnieuw afweten. Laat me dit een goede les om met slechts 1 batterij op reis te gaan. Voor het avondmaal biedt Olivia me een aperitief aan en schenkt wijn bij de maaltijd.

vrijdag 02/09/2011	Arles	Saint-Gilles	24,9 km
--------------------	-------	--------------	---------

Mijn pelgrimstocht begint. Ik ben niet gehaast gezien de relatief korte trip. Na het ontbijt neem ik afscheid van Olivia. Ik verlaat de stad via de brug Trinquetaille. Ik kies voor de variante van

de GR die nabij een zijarm van de Rhône zijn traject over een verhoogde berm volgt. Rechts een stroom en links lagergelegen landerijen en moerassen: een ideale thuishaven voor de talrijke agressieve muggen. Ondanks mijn voorzorgen loop ik opnieuw averij op. Onderweg ontmoet ik de eerste pelgrims: twee schoonzussen, Marie-Claire en Odette uit de omgeving van Cannes. Bij aankomst ben ik kapot van de felle laatste klim naar het stadje en ik heb ontzettend grote dorst. Nabij het stadhuis word ik verwelkomd door een jonge

Fransman van vreemde origine met de woorden 'encore un con qui croit à la fin du monde'. In de gîte d'étape [La Pause du Pèlerin](#) is de ontvangst hartelijk. Ik krijg er fris water. Nadat ik op mijn kamer opnieuw op krachten kom na een verkwikkende 'koude' douche vlei ik me neer op het zonovergoten terras. Ik geraak in gesprek met Feder, een tengere Duitse die al in Compostela is geweest. Ze heeft in Montpellier een afspraak met haar dochter om samen enkele dagen te stappen. Nadien bezoek ik de abdijkerk die tegenover de gîte ligt. Het

is opnieuw een kerk met imposant romaans beeldhouwwerk uit de 12de eeuw en behoort net als de kerk in Arles tot het werelderfgoed van de Unesco. Met mijn geloofsbrief kan ik de crypte onder de kerk met het graf van de Heilige Gilles gratis bezoeken. Daarna bezoek ik nog een klein museum dat ondergebracht is in het 'maison romane', een woning uit de 12de eeuw. Saint-Gilles is niet alleen sedert de Middeleeuwen een belangrijke halte voor pelgrims naar Compostela, Rome en Jeruzalem maar ook de start van de wandelweg Régordane dat de haven van Saint-Gilles verbindt met l'Ile de France. Onze gastheer Patrick bereidt voor 8 personen een lekker avondmaal en samen met hem en zijn Brusselse hulp Serge eten we op het terras voor de gîte. We zijn met 6 pelgrims: Momo uit Parijs, de schoonzussen uit Cannes, het Duitse dametje, een zwaarlijvige Braziliaan en ikzelf.

zaterdag 03/09/2011	Saint-Gilles	Aimargues	30,1 km
---------------------	--------------	-----------	---------

Na het ontbijt vertrek ik doch weet niet of ik in Vauvert zal stoppen of verder trek naar Aimargues waar Marie-Claire en Odette gereserveerd hebben. Juist buiten Saint-Gilles ontmoet ik een tegenligger. Het is een pelgrim uit Barcelona die naar Rome stapt. Hij verwittigt me dat de muggen verderop agressief zijn. Eerst stap ik door uitgestrekte wijngaarden om via een kanaal terecht te komen in een mooie afwisselende natuur met paden door een golvend landschap van fruitboomgaarden. Het aangekondigde muggenoffensief blijft uit doch agressieve dazen bijten me tot bloedens toe in de schouder dwars door mijn T-shirt. In Vauvert neem ik rond de middag tijd voor het aperitief. Ik probeer een kamer te boeken in Codognan doch het lukt me niet zodat ik mijn kans waag in Aimargues, waar ik probleemloos terecht kan. Na de rustpauze loop ik eerst verloren in Vauvert doch kom via het station opnieuw op de GR. Ik trek opnieuw door de natuur en na opnieuw verkeerd lopen kom ik rond 16.30 u aan in de [Gîte d' Etape L' Abrivado](#). Ik word er ontvangen door Valerie, een taterende dame met een Zuiders accent, een ferm temperament en

dito decolleté. De ganse dag was zwaar onweer voorspeld waardoor het drukkend warm was. Geen druppel regen is gevallen. In de nabijgelegen Lidl doe ik boodschappen want morgen is het zondag en zijn de meeste winkels gesloten. Na mijn aankopen ontmoet ik Marie-Claire en Odette in de gîte. Met een kalmerende zelf verzorgt Marie-Claire mijn talrijke muggenbeten op de rug. Ze verwittigt me op te passen voor een allergische reactie. Tijdens de maaltijd laat Valerie ons alleen en gaat met een vriendin op stap terwijl hun mannen naar de rugby zijn.

zondag 04/09/2011	Aimargues	Montpellier	14 km
-------------------	-----------	-------------	-------

Tijdens het ontbijt wordt de hemel gitzwart geschilderd en wat later begint het te gieten. Na het schuilen voor de zware onweersbui starten we in een pletsende regen. Uiteindelijk stopt het met regenen en trekken we verder zonder de GR te volgen en zonder duidelijke stafkaarten bij de hand. Onderweg komen we enkele mensen tegen die op zoek zijn naar slakken. Deze worden gekookt en zijn een lekkernij bij het aperitief. Uiteindelijk bereiken we via Marsillargues en omwegen het stadje Lunel waar een gezellige drukte heerst op de zondagsmarkt. Het begint af en toe opnieuw te druppelen. Marie-Claire stelt voor om van enkele tapa's te genieten tijdens het overleg hoe het verder moet. Vruchteloos proberen we telefonisch onderdak te regelen in Lunel-Viel en Baillargues. Wel vinden we onderdak in 'Acceuil pèlerin van de parochie van Saint-Roch' in Montpellier zodat we beslissen om de onaantrekkelijke voorsteden met de trein te overbruggen. Na 2 uur wachten in het kleine station van Lunel nemen we dan ook de trein naar de gezellige studentenstad. De universiteit was vroeger vooral bekend voor zijn medische faculteit. Bij aankomst in het station valt de regen opnieuw met bakken neer doch kort nadien komt de zon te voorschijn alsof er niets is gebeurd. Het onthaal is heel vriendelijk in het statige herenhuis nabij de kerk Saint-Roch waar we kunnen overnachten in een slaapzaal met 4 stapelbedden. Het onthaal van de pelgrims is 'donativo' waarbij de pelgrim zelf bepaalt wat hij betaalt voor zijn onderdak. Daartoe kan hij anoniem geld in een spaarpotje steken. In de late namiddag maken we een wandeling door gezellige straatjes. Ik zie een drukke bar met een prijslijst met de meeste Belgische trappisten à € 5. Als sobere pelgrim weersta ik uiteraard zonder enig probleem aan deze verleiding. Na inkopen in een nachtwinkel nemen we het avondmaal in de keuken van onze gîte.

maandag 05/09/2011	Montpellier	Montarnaud	15,1 km
--------------------	-------------	------------	---------

Na een eerder slapeloze nacht verlaten we na het ontbijt de stad met tramlijn 1. Een ticket kost € 1,4 en gedurende één uur kan het gebruikt worden om zich binnen of buiten de stad te verplaatsen. Nabij Euromédecine stappen we uit om bus 24 naar Grabels te nemen. Nabij de bushalte zie ik de rood-witte merktekens van de GR. De zon straalt stevig en we gaan dan maar op stap want de volgende bus rijdt slechts binnen 3 kwartier langs. In Grabels stempel ik mijn geloofsbrief nabij het infopunt voor pelgrims in de tuin van de kerkabdij. Via een leuk stadspark kom ik terecht in een uitgestrekte natuurgebied met kreupelhout. Onder de schaduwrijke kruin

van een oude boom geniet ik van mijn middagmaal: brood, chorizo en gedroogd fruit met water. Ik geniet ten volle van de natuur. Reeds vanuit de verte torent het kasteel boven Montarnaud waar ik kort na de middag aankom. Ik vind vlug ons onderkomen in het charmante dorp. Met zijn drieën hebben we onderdak geboekt bij een privépersoon. Op het gelijkvloers van een woning krijgen we een uitgebreide keuken met salon, een grote badkamer en twee slaapkamers ter beschikking. Ik neem de kamer met het dubbelbed omdat de andere kamer drie enkele bedden heeft. In de late namiddag ga ik met de dames op verkenning in het kleine maar leuke dorp. Nabij het kasteel vinden we de 12de eeuwse kapel van Notre-Dame-du-Fort. Het kasteel zelf is niet te bezichtigen omdat het privébezit is. Terwijl ik een tweetal flessen lokale wijn koop doen de dames boodschappen voor het avondmaal. Zij koken heerlijk, ik trakteer met wijn en help nadien bij de afwas. Ik heb bewondering voor mijn kranige gezelschapsdames. Marie-Claire en haar schoonzus Odette zijn beiden zeventigers en gaan op stap met een rugzak van om en bij de 12 kilogram.

dinsdag 06/09/2011	Montarnaud	Saint-Guilhem-le-Désert	26,2 km
--------------------	------------	-------------------------	---------

Na het ontbijt neem ik afscheid van Marie-Claire en Odette, mijn verpleegster en keukenprinsessen. Binnen enkele dagen trekken ze opnieuw huiswaarts en hopen volgend jaar in mei hun tocht verder te zetten. Ze kunnen vanavond terecht bij kennissen in Puéchabon. Al vlug stijgt de weg fel en kom ik terecht in een enig natuurdecor. Via het gehucht van Boissière bewandel ik het traject van een oude spoorweg. Ik passeer een uitgestrekte waterplas, een voormalige bauxietmijn die tot 1965 een inkomen bezorgde aan tientallen gezinnen, en geniet ten volle van de natuurlijke pracht die me doet mijmeren over mijn wandelavontuur langs de Lycian Way in Turkije. Ik bereik Aniane waar ik pauzeer bij een verdiende ricard op het terras van bar l'Esplanade. Ik wandel langs uitgestrekte wijngaarden en in de verte weerkaatst de groene dakbedekking van het kerkje van Saint-Jean-de-Fos in het zonlicht. Nabij de 'Pont du Diable' geniet ik op een bank in de schaduw van mijn mondvoorraad. Daarna loop ik rond nabij de 11de eeuwse duivelsbrug met zicht op het blauwgroene water van de Hérault die zich een weg heeft gebaad tussen grillige rotswanden. Ik verlaat de GR en steek de brug over die al eeuwen door pelgrims wordt gebruikt. Na een klim stap ik Saint-Jean-de-Fos binnen. Het bevallige dorp slaapt. Alle winkels zijn dicht en ik heb geen zin om meer dan 2 uur te wachten om proviand bij te kopen. Ik beseft nu pas dat ik de volgende dagen zal moeten rekening houden met de opening- en sluitingsuren van de lokale handelaars. Langs ruwe natuurspaden trek ik steeds hogerop. Ik kom aan in het afgelegen [Maison Forestière des Plos](#). Ik heb er voor 2 nachten geboekt. Tijdens het boeken kwam ik te weten dat er geen maaltijden worden klaargemaakt en dat ik zelf voor mijn proviand dien te zorgen. Buiten de bewoners ben ik helemaal alleen. Ik kan gebruik maken van de ruime keuken en de douches. Ik neem mijn intrek in een joert. De boerderij, waar paarden en honden worden gekweekt, voorziet volledig in zijn energie via zonnepanelen. De bewoonde wereld bevindt zich op meer dan 1 uur stappen. Ik ben gans alleen en kan niets kopen of krijgen buiten water. Een gevoel van eenzaamheid en twijfel overmant me. Ik weet niet of ik hier wel twee nachten zal blijven, doch mijn negatieve gevoelens slaan vlug om wanneer ik in de zon kan

genieten van mijn laatste restjes proviand en de natuur me inpalmt met haar rustgevende stilte. Ik heb nog wat brood, chocolade, gedroogd fruit en een doosje tonijn. Dit is ruim voldoende voor een pelgrim. Er zijn er op deze aardbol die het met veel minder moeten stellen. Ik maak een korte wandeling naar een uitzichtpunt waar ik de grootsheid van een canyon kan aanschouwen. Vooral mijn bed op te zoeken kan ik via de bewoners toch een fles lokale wijn op de kop tikken. Het is een fles La Blaca (2009) van een lokale wijnboer en het zwarte vloeibare goud streelt mijn smaakpupillen. Ik heb me verzoend met mijn eenzaamheid. Morgen maak ik een luswandeling naar Saint-Guilhem-le-Désert waar ik uit eten ga en proviand kan kopen voor enkele dagen.

woensdag 07/09/2011	Bezoekdag	Saint-Guilhem-le-Désert	14,8 km
---------------------	-----------	-------------------------	---------

Na een zalige nacht in de joert ontbijt ik uitgebreid (enkele gedroogde stukjes papaja met water). Via een aangenaam bergpad met mooie vergezichten daal ik gedurende meer dan een uur af naar de weg naar Saint-Guilhem-le-Désert. Ik ben van plan vandaag als Bacchus door het leven te gaan en uitgebreid te genieten van spijs en drank. Nabij de weg staat ik terug op de merktekens van de GR die de loop van de Hérault volgt. Ik stap het fotogenieke dorp binnen dat

tijdens de zomermaanden overrompeld wordt door horden toeristen. Via smalle steegjes bereik ik de achterzijde van de abdij om het zonovergoten vierkante centrale plein met zijn majestueuze linde te betreden. De terrassen zijn nog grotendeels leeg doch uitnodigend. Ik bezoek de romaanse abijkerk annex kloostergang en het kleine museum. Ik laat mijn geloofsbrief stempelen door een nonnetje. Daarna sla ik proviand in in het enige winkeltje op het plein. Redelijk prijzig

...voor wat eenvoudig proviand, maar ja de economische wetten van vraag en aanbod zijn overal van toepassing. Dan vlei ik me neer op een terras en geniet van een overheerlijke 'salade gourmande'. In een felle doch deugdloze zon schrijf ik enkele maxi prentkaarten. De ruïnes van het 'Chateau du Géant' domineren het stadje vanuit de hoogte. Ik verlaat het stadje en mijn mond valt open van bewondering. Ik heb ogen tekort als ik via de GR terechtkom in een

overweldigende natuurwereld. Ik stijg gedurende meer dan een uur en neem alle tijd om rond me heen te kijken. Na een fantastische dag bereik ik opnieuw de stilte en de rust van mijn joert.

Ik ben vroeg op stap en via golvende wegen kom ik terecht bij voorhistorische opgestapelde stenen. Wat verderop nader ik de donkere muren van Castellas die tegen het blauw van de lucht afsteken. Na een steil dalend met stenen bezaaid pad bereik ik de gesloten toegangspoort van deze middeleeuwse burcht uit de 11de eeuw. Langs een kruisweg daal ik verder naar het gehucht Barry. Langs uitgestrekte wijngaarden kom ik bij een brugje over de Rouvignous. Van hier is het nog slechts 1474 km naar Compostela. Het brugje leidt me naar Arboras waar ik in de hoofdstraat een ambulante bakker tref. Ik koop een stuk pizza met ansjovis en wat zwarte chocolade. Ik keer op mijn stappen terug naar het nabije kerkje waar ik een tafel en enkele stoelen had zien staan in de schaduw van een boom. Een ideale plaats om mijn middagpauze te nemen. In Arboras zijn twee kraantjes met fris water. Ik volg een stuk hertekende GR. Het gaat stevig bergop en onderweg ontmoet ik Martine die me vraagt of ik van 'le plat pays' afkomstig ben. Ze is een gepensioneerde onderwijzeres uit Lille. Ze is vermoeid en heeft pijnlijke voeten.

Ik spreek haar moed in en zeg dat ik voor haar een plaatsje in de gîte zal vrijhouden. De GR loopt steeds verder bergop. Tijdens de klim passeer ik een pad naar de site van de 'Roc des deux Vierges' en daal dan verder langs bospaden naar Saint-Jean-de-la-Blaquière. Nabij het stadhuis zegt een vrouw me dat ik in het stadhuis bij haar collega de sleutel van de gîte kan afhalen. Ik word er hartelijk ontvangen en na betaling van € 13 krijg ik de sleutel van de gîte communal. Ik verneem dat het enige restaurant in het dorp vandaag gesloten is doch dat de bakker in de late namiddag weer opent. Ik betreed de kraaknette gîte en betrek één van de twee 'chambres ronfleurs'. Er zijn verder nog een slaapkamer, een -zaal, een living, keuken, twee mooie badkamers en een zalig binnenpleintje. Tijdens het douchen hoor ik iemand de gîte binnenkomen. Het is Martine. Kort daarop komt een wat nors kijkende dame toe, Silvia uit Zwitserland. Samen doen we boodschappen bij de bakker die ook een kleine kruidenierszaak uitbaat. Op het zonnige binnenpleintje van de gîte verbroederen we met worst die Martine in Montpellier kocht en mijn blikjes bier. Tijdens de maaltijd opent Martine haar fles rode wijn en haalt Silvia haar fles rosé boven. Later op de avond komen Silke en Wiebke, jonge studentes uit Duitsland toe. Zij delen mee van de tafelrestjes en genieten van de fles rode wijn die kort voordien door een man namens het gemeentebestuur werd gebracht. Tijdens het gezellige samenzijn verneem ik van Martine dat zij al eenmaal via de Camino Frances naar Compostela stapte. Silvia die te voet vanuit Genève is vertrokken en doorstapt tot in Compostela hoopt er voor de 5de maal aan te komen. Vanuit alle hoeken is ze al naar Compostela gestapt. Ik moet even slikken.

Na het ontbijt in de gîte laten we de Duitse studentes slapen. Onder een stralende zon gaat het opnieuw fel bergop. In Usclas-du-Bosc geniet ik van het mooie kerkje en breng een bezoek aan het kerkhof met zijn 15de eeuwse schijfvormige gedenkstenen. Daarna begint een nieuwe zware klim tot in een uitgestrekt woud waar een zacht bospad wat schaduw brengt. Onder een loden zon betreed ik het domein van de 'Prieuré Saint-Michel de Grandmont'. Op het binnenplein nabij het onthaal staan enkele tafeltjes met stoelen.

Tot mijn grote verbazing zit Feder, die ik in Saint-Gilles ontmoette, daar met haar dochter Julia. Morgen reizen ze af naar Duitsland. Ik bekom van de hitte en geniet van koele frisdrank die in het onthaal verkocht wordt. Daarna bezoek ik de priorij, een juweeltje van middeleeuwse architectuur. Het sobere en kleine klooster dateert uit de 13de eeuw. In het leegstaand Romaanse kerkje uit de 12de eeuw weerklinkt een hemelse muziek terwijl de zonnestralen via de glasramen naar binnen glijden. Verder zijn er nog enkele mooie zalen die uitgeven op de tuin. Het ganse complex is gelegen in een 35ha groot natuurpark waar diverse diersoorten in vrijheid leven. In het park bevinden zich twee enorme prehistorische dolmens die tot mijn spijt vandaag niet te bezoeken zijn. Bij het verlaten van de site werp ik nog een blik in de kleine kapel van Saint-Michel. Langs heerlijke natuurpaden trek ik verder en kom terecht op een enorme overhangende plaat uit zandsteen met zicht op een diepe kloof en groene heuvels. Nabij een oriëntatietafel en waterkraan is een rustplaats gemaakt voor pelgrims. De oriëntatietafel biedt een panoramisch zicht op het minuscule dorp Soumont en de omliggende heuvelruggen. Dan is het continu afdalen naar Lodève, waar ik het gevoel heb aan te komen in een Marokkaanse stad. Samen met Silvia doe ik een terrasje waarna we samen op zoek gaan naar de gîte [La Mégisserie](#). De splinternieuwe gîte annex cultureel centrum is ondergebracht in een oude textielabriek langs de rivier Soulondre. In de oude fabrieksgebouwen is ook een moskee ingericht. Ik betrek alleen een kamer met 3 bedden en een mooie badkamer. Martine is al op haar kamer die ze samen met

Silvia deelt. Samen vullen we een wasmachine met vuile kledij en delen de kosten. Daarna ga ik alleen op stap in de stad doch keer onmiddellijk terug op mijn stappen want de batterij van mijn toestel dient opgeladen te worden. Nabij de pinautomaat ontmoet ik Silke en Wiebke, die ik niet meer zal terugzien. Enkele dagen later hoor ik van Silvia dat ze terugkeren naar Duitsland omdat één van beiden al enkele dagen ziek is. Ik kan een Belgische krant op de kop tikken en vlei me neer op een terras en geniet van enkele pressions. Op de terugweg naar de gîte bezoek ik de imposante kathedraal Saint-Fulcran. Een kleine kloostergang biedt een mooi zicht op de monumentale klokkentoren. Samen met nog een pelgrim en een koppel wandelaars genieten we van het avondmaal in de gemeenschappelijk keuken van de gîte. 's Avonds brengen we nog een bezoek aan de prachtig verlichte kerk die spijtig genoeg al voor het publiek gesloten is. Het is vrijdagavond en Lodève lijkt wel uitgestorven.

zaterdag 10/09/2011	Lodève	Joncels	23 km
---------------------	--------	---------	-------

Vroeg uit de veren verlaten we Lodève nabij de 14de eeuwse brug van Montifort. Lodève ligt in een dal. Dit betekent continu en snel stijgen langs bospaden. Na een 2-tal uur zit ik volop in de wolken, niet figuurlijk maar letterlijk. Het zicht is heel beperkt door een dichte mist. Ik ontmoet een pelgrim die vanuit Zwitserland is vertrokken naar Compostela en op de terugweg is. Ik zeg hem dat een landgenote van hem achterop komt. Op de Col de la Baraque de Bral is het zicht minimaal. Het is opletten geblazen want ik moet een 2-tal kilometer langs een stijgende asfaltweg stappen. Mijn oren en poriën staan wijd open om naderende auto's te horen aankomen. Kort na de middag ben ik al in Joncels. In de supermooie gîte-herberg [La Villa Issiates](#) is een familiefeest aan de gang. Mijn gastheer Alain is druk in de weer en de talrijke spelende kinderen zorgen voor een levendige sfeer. Ik krijg water aangeboden en mag kort daarop mijn kamer betrekken. De zon is opnieuw van de partij waardoor de kinderen in het zwembad kunnen stoeien.

Ik loop wat rond en bewonder de tentoon gestelde houten beeldhouwwerken van dieren en bosgeesten. Binnen hangen mooie schilderijen van Giedre, de gastvrouw. Twee uur later komen Martine en Silvia toe. Ik zorg voor een ontvangst met een koud biertje. Vooraleer aan tafel te

gaan slenteren we door een schat van een klein middeleeuws dorp gebouwd rond zijn ooit machtige abdij. Hier lopen geen toeristen rond. Na het bezoek worden we verwend met een gastronomisch pelgrimsmenu. Vandaag hebben we een dag in de mist gewandeld en volgens mijn wandelgids veelvuldig "point de vue sur..."...gemist. Onderweg heb ik wel gulzig genoten van de overvloed aan lekkere braambessen. De gastvrijheid van Villa Issiates en het dorp Joncels maken echter alles goed.

zondag 11/09/2011	Joncels	Cours	27,1 km
-------------------	---------	-------	---------

Na het copieuze ontbijt brengt Alain ons met de auto naar het gehucht La Séguinerie waardoor we een gevaarlijk stuk asfalt vermijden. Vandaar gaat het steil bergop langs mistige paden. Ik ontmoet jagers op mijn pad en ben blij dat ze enkel op everzwijnen jagen en niet op pelgrims. De mist valt uit en het begint te motregenen. Het zicht blijft zeer beperkt waardoor ik niet kan genieten van de talrijke panorama's tijdens de passage van de Col des Clares en de Serviès.

Tijdens de afdaling naar Mècle wordt het weer beter. Wat hadden we graag overnacht in dit kleine gehucht maar de uitbaters van de gîte [Les amoureux du Chemin...](#) zijn gisteravond getrouwd en de sporen van het feest zijn nog zichtbaar nabij de feestzaal naast het kerkje. Het is opgehouden met regenen en langs rotsige paden stap ik met Silvia voorbij de ruïnes van het castrum de Neyran, een 12de eeuwse verdedigingsbolwerk. We dalen sterk af langs een smal pad en na het oversteken van de Mare komen we in Saint-Gervais-sur-Mare waar we ons neervleien op het terras van een café die tegen de kerk is gebouwd. Zo zie je maar dat dorstigen laven één van de goede werken is. We genieten van een welverdiend biertje met olijven en nootjes. Martine komt iets later toe. Na het aperitief stappen we met z'n drieën anderhalve kilometer naar onze [gîte d'étape et de séjour de Nébuson](#) in Cours.

maandag 12/09/2011	Cours	Murat-sur-Vèbre	24,3 km
--------------------	-------	-----------------	---------

Onder een stralende zon gaan we van start. We lopen verkeerd doch kunnen meerijden met een kleine camionette die ons wil afzetten langs de GR. Ik stap voorin terwijl de dames en de rugzakken achterin mogen in de laadbak bij de jachthond. De hond wordt zot geaaid. De zon is

volop van de partij en na twee dagen in de wolken doet dit wel deugd. Kort na Andabre neem ik afscheid van Martine en Silvia want ik ben niet zeker dat ik ze terugzie. Ik mag niet te vlug vooruit want ik ben reeds een dag voor op mijn wandelschema. Onderweg wil ik ook een bezoek brengen aan de Kapel van Saint-Eutrope uit de 14de eeuw met kluizenaarswoning.

Als morele steun voor een vriendin die een zware behandeling tegen kanker volgt en voor alle zieken die veel lijden stap ik met mijn zwaar beladen rugzak op het pad dat naar de kapel leidt op de top van een heuvel. Het is een stevige klim van een 40-tal minuten langs een onduidelijk met rotsplaten bezaaid pad. Ik doe het voorzichtig aan want af en toe blaast de wind stevig langs de flank. Boven geniet ik nabij de kapel van een ogenblik stilte en het enorme uitzicht. Ik daal af en na anderhalf uur sta ik opnieuw beneden. Ik denk niet dat ik Martine en Silvia nog

terugzie gezien hun voorsprong van anderhalf uur. Vanavond zie ik ze wel want ik heb gereserveerd in dezelfde gîte waar ik het laatste vrije bed kon bemachtigen. Nadien passeer ik een slapend dorp waar ik nabij een brugje op krachten kom van de toch wel zware beklimming. Langs mooie paden trek ik de bossen in. Ik ontmoet op mijn pad een jager met pijl en boog. Hij jaagt op de moeflon. Hier zou ik cupido niet graag tegenkomen. Via rustige paden blijf ik stijgen door bossen en golvende groene velden tot aan de chambres d'hôtes 'La Grange aux Loups' waar koude en warme dranken aangeboden worden. Tot mijn verrassing zit Martine er te eten op het zonneterras. Voor wij vertrekken biedt de gastvrouw ons vers water aan uit de eeuwenoude bron die water uit de bergen aanvoert. Door uitgestrekte bossen en over groene heuvels kom ik aan in Murat-sur-Vèbre waar ik hartelijk ontvangen word in de gîte [L'Etape des Menhirs](#). Jean-Luc en Isabelle zijn de nieuwe uitbaters, die het oude 18de eeuwse klooster hebben gekocht. Naast chambres d'hotels is er een dortoir voor een tiental pelgrims. Ik neem een bed in de slaapzaal en hoop niemand wakker te houden met mijn gesnurk. 's Avonds eten de pelgrims samen met de uitbaters aan de gastentafel. Naast mij zit een jonge Franse pater van de Trappistenorde. Ik vraag hem of hij water kan veranderen in wijn of in bier. Hij zegt me dat hij dit slechts in uitzonderlijke omstandigheden doet. Ik zeg dat ik veel respect heb voor zijn Belgische broeders omdat ze een goddelijk vocht brouwen. Mijn broeder loopt de andere richting uit naar Rome doch blijkt reeds problemen te hebben met zijn voeten. Ik hoop dat hij zijn tocht kan afwerken wanneer ik hoor dat hij last heeft van tendinitis.

dinsdag 13/09/2011	Murat-sur-Vèbre	La Salvetat-sur-Agout	21,9 km
--------------------	-----------------	-----------------------	---------

's Morgens ben ik blij dat niemand mij dodelijke blikken toewerpt. Door een golvend landschap vertrekken we onder een deugddoend zonnetje. Een grote lieve jachthond loopt met ons mee. Hij blijft ons echter volgen tot een bewoner in het dorpje Candoubre zich over de hond wil ontfermen. Nabij het meer van Lauzas ontmoeten we een koppel dat op reis is met een tot huifkar omgevormde caravan voortgetrokken door één paard. Reizen aan 3 km/u. We wandelen rond het meer van Lauzas om nabij het kerkje van Villelongue onze middagpauze te nemen. Met zicht op het meer eten Silvia en ik op een bank in de schaduw van een linde. Het smaakt lekker temeer we beseffen hoe meer we eten hoe meer het gewicht van onze rugzak afneemt. Nabij het kerkje ontmoeten we ook een koppel met 2 kinderen dat met een ezel op trektocht is. Langs smalle paden trek ik opnieuw de bossen in. Na de schuilhut 'la Jasse del Baccut' verlaat ik de bossen en kom in een open landschap terecht in het rustige gehucht La Moutouse. In de [gîte Les Trèfles](#) laat ik mijn rugzak achter en wacht op Silvia. Samen stappen we naar La Salvetat-sur-Agout. Het valt op hoe snel we zonder rugzak stappen en in een kleine drie kwartier zijn we er. Het is opnieuw erg warm en we zoeken de schaduw van een terras op. Wanneer de winkels hun deuren opnieuw openen verkennen we het hoger gelegen oude stadsgedeelte en doen boodschappen. Vooraleer we onze gastvrouw bellen om ons met de auto op te pikken nestelen we ons weer neer op het terras. Tot onze verwondering staat Martine plots naast ons. Samen met nog enkele andere pelgrims verbroederen we. 's Avonds tafelen we lekker met een koppel uit Bordeaux dat op wandelvakantie is.

woensdag 14/09/2011	La Salvetat-sur-Agout	Bouisset	26,8 km
---------------------	-----------------------	----------	---------

Na het ontbijt brengt onze gastvrouw ons naar Pont de la Lune waardoor we een lang stuk saai asphaltweg vermijden. Vandaag opnieuw langs talrijke bospaden. De zon straalt door het gebladerte van de bomen en de stralen vallen sprookjesachtig voor mijn voeten. Via de menhir van Gieussels wandel ik naar de schuilhut van Salavert. Ik rust wat uit, eet en drink gulzig van het lekkere koele water van de bron. Silvia komt eraan en samen wandelen we naar Anglès. Het is middag en in een plaatselijk supermarktje kunnen we wat proviand op te kop tikken. Silvia trakteert met een blikje lekker koel gerstevocht. Anglès laat op ons een doodse indruk na.

Mogelijks is dit te wijten aan de talrijke panden die te koop staan. We trekken opnieuw het woud in. Nabij een pachthoeve herinnert een bord me dat in augustus 1944 Amerikaanse parachutisten hier onderdak kregen. Bij een splitsing naar de gîte wacht ik op Silvia. Samen verlaten we de GR en volgen een veldwegel naar onze gîte in Le Reclot. Onderweg staan veel educatieve herdenkingsborden over de samenwerking tussen verzet en Amerikaanse troepen op het einde van de 2de wereldoorlog. We verblijven op een boerderij waar Silvia enkele jaren terug ooit te gast was. De hoeve was in augustus 1944 een belangrijke commandopost van het verzet. Onze gastvrouw verwacht in totaal 6 pelgrims waarvan er uiteindelijk maar 3 opdagen.

donderdag 15/09/2011	Bouisset	Castres	29,5 km
----------------------	----------	---------	---------

Na het ontbijt worden we met de wagen naar het dichtstbijzijnde punt van de GR gebracht. Het wordt een warme dag en het steeds terugkerende zicht op de Montagne Noire is geweldig. Ik daal af naar het dorpje Boissezon wiens kerkje hoog boven het dorp als een kasteel troont. Bij het binnenkomen van het dorp ligt links de mooie gemeentelijke gîte. In het enige dorpscafé geniet ik van een grote kop koffie. Ik telefoneer naar Silvia en zeg dat de koffie klaar staat. Ik zet mijn rugzak buiten zodat ze kan zien waar ik ben. Korte

tijd later komt Silvia binnen en nog wat later springt tot onze verwondering ook Martine binnen. Ze vertelt haar wedervaren nadat ze verkeerd gelopen was. Ze werd per wagen naar hier gebracht en had mijn rugzak zien staan. Uiteindelijk trekken we met zijn drieën opnieuw verder. Silvia en ik besluiten om onze middagpauze te houden op het schaduwrijke plein van Noailhac in de veronderstelling dat Martine ons wel zal zien zitten. Tot onze verbazing trekken we verder zonder Martine gezien te hebben. Na Noailhac stijgt de

wandelweg stevig onder een drukkende zon. Eens boven wandelen we met voortdurend schitterend zicht op de Montagne Noire. Bij het binnenkomen van het kleine gehucht van Castelet kan ik mijn ogen niet geloven. Martine zit er in de schaduw van een woning te eten. Ze was ons voorbijgelopen zonder ons op te merken op het dorpsplein van Noailhac. Daarna volgen nog enkele mooie stukken tot aan het kerkje van St-Hippolyte met een kraan met lekker fris water. Nadien volgt een saaie lange afdaling naar Castres. Het kwik wijst 35°C aan

en we passeren uitgestrekte militaire kazernes. Het centrum zelf is een leuke verademing. Nabij het standbeeld van de pelgrim d'Antan stopt een fietser en stelt voor om een foto te nemen. Enigszins uitgeput gaan we op zoek naar een terras om onze dorst te lessen. Nabij de brug over

de Août vallen de fotogenieke middeleeuwse ambachtshuizen langs de waterlijn op. Silvia stapt juist voorbij de brug een winkel binnen waar ze ooit een Opinelmes kocht nadat ze het vorige was verloren tijdens haar tocht. Als geschenk voor haar kleinkinderen koopt ze enkele messen. Ik merk haar op dat de Zwitserse messen toch wereldbekend zijn doch moet haar beamen dat de Franse Opinelmessen ook van uitstekende kwaliteit zijn. Op een terras op de place Jean Jaurès genieten we van een halve liter. Castres is de geboortestad van Jean Jaurès, een groot socialistisch politicus die werd vermoord kort voor het begin van de 1ste wereldoorlog omdat hij deze als pacifist wilde verhinderen. Daarna gaan we naar ons hotel Rivière waar ik een eenvoudige kamer met ontbijt voor 2 nachten heb geboekt. Nabij de receptie staat Martine ons op te wachten en betreft met Silvia een kamer. We doen nog een terrasje want Martine wil voor ons afscheid nog een pression aanbieden. 's Avonds gaan we eten in een naburig restaurant en op het gezellige terras proeven we van een heerlijke cassoulet. Na de maaltijd lopen we nog wat rond over het mooi verlichte plein Jean Jaurès. Heel toevallig lopen we onze gastvrouw van gisteravond tegen het lijf. Samen met haar en haar man drinken we een glas der vriendschap op een terras. Morgen is het uur van het tweede en echte afscheid aangebroken. Ik heb een rustdag gepland.

vrijdag 16/09/2011	Rustdag	Castres
--------------------	---------	---------

Om 07.00 u sta ik op om te ontbijten met Martine en Sylvia die verder trekken. Na het afscheid ga ik opnieuw naar mijn kamer om uiteindelijk rond 09.30 u op verkenning te gaan door Castres. De zon straalt volop en ik loop via charmante pleintjes door de stad. Via het standbeeld van de pelgrim van Autan bezoek ik de kerk van Saint-Jacques de Villegoudou, de jezuïetenkerk de la Plâté, Hôtel de Viviès, de Kathedraal Saint-Benoit, het bisschoppelijk paleis (stadhuis) met tuin en museum Goya en Hôtel Jean Oulès.... Rond de middag geniet ik van het aperitief en een lekkere salade. Nadien doe ik zoals alle bewoners die de hitte willen mijden: ik neem de siësta. In de late namiddag neem ik de 'coche d'eau' die vanaf de brug Miredames naar

het stadspark Gourjade over de rivier glijdt. Het 53ha park ligt juist buiten de stad en is de groene long van de stad. Daarna neem ik de boot terug en koop proviand voor de volgende dagen. 's Avonds ga ik opnieuw uit eten. Bij de burens kies ik voor een kleinigheid: tapa's van vis. Vandaag miste ik vooral het wandelen en de gezellige momenten met Martine en Silvia maar... Castres is een stad van rugby en mooie vrouwen.

Na het ontbijt verlaat ik de stad langs de Agoût. Op de place Jean Jaurès grijpt een kleurige en geurige markt plaats. Na de hitte van de voorbije dagen is het bewolkt. Ik verneem dat dit het weekend is van 'les journées du patrimoine' waardoor veel monumenten en musea gratis te bezoeken zijn. Wat me opvalt zijn de talrijke steunbetuigingen. Mensen die je aanspreken en 'bonne route' wensen. Autobestuurders die claxonneren of hun hand opsteken. Valt me dit nu pas op of is

het omdat ik alleen op stap ben dat ik erop let? Op een bordje heten de inwoners van Barginac de pelgrims welkom en nodigen hen uit om even uit te rusten in de schaduw. Langs holle wegen bereik ik Viviers-lès-Montagnes waar de GR draait rond het privé-kasteel en de kerk, gesloten voor het publiek tijdens 'les journées du patrimoine'. Een dame uit Bordeaux vraagt me of ik naar Compostela ga. Ze loopt een eindje met me mee en vertelt over haar pelgrimservaringen naar Compostela tijdens

de voorbije zomer. Ik loop langs de Moulin à Vent en in het gehucht Lugarié hou ik halt om iets te eten. Ik heb een sms ontvangen van Silvia dat een biertje op me wacht in de koelkast van de gîte van de nonnetjes. Iets voorbij de kerk Saint-Jean ontmoet ik een wandelaar uit Zwitserland die op wereldwandelreis is. Hij is al twee jaar onderweg en keert terug uit Zuid-Marokko en stapt nu naar Rome met al 16.000

km op de teller. Na een bewolkte doch droge dag zie ik de twee abdijen van Dourgne opduiken. Ik verlaat dan ook de GR om naar Dourgne te stappen. Aan het kruispunt met een grote weg is een benzinstation. Ik stap binnen om inlichtingen te vragen en om iets te drinken. Ik verneem dat de [gîte Le Gazel](#) slechts op 200 meter ligt recht tegenover de abdij Sainte-Scholastique van de zusters Benedictijnen.

In de koelkast zie ik blikjes van een gekend Nederlands bier staan alsook flesjes blauwe Chimay. Als ik een flesje Chimay betaal, zegt de man dat hij ook bier in blikjes heeft. Ik antwoord hem dat ik enkel bier drink en hij glimlacht. Voor het eerst in mijn leven drink ik een trappist uit de fles. Wie had dat ooit gedacht? Maar ja nood breekt wet. Ik ga te voet naar de gîte en word er door twee pelgrims binnengelaten. Ik zet mijn rugzak af en begeef me naar de

tegenoverliggende abdij. Ik zie een nonnetje naderen met Barbara, een dame uit de Elzas die ik voordien ontmoette in gezelschap van 2 andere pelgrims. Als het nonnetje me vraagt of ik al ingeschreven ben, zeg ik mijn voornaam en dat een Franse dame uit Lille voor mij heeft gereserveerd. In de grote gîte geeft ze een rondleiding. Wanneer ze in de koelkast van de keuken een blikje bier vindt, zeg ik vliegensvlug dat het voor mij bestemd is...en inderdaad op het blikje staat mijn naam gekleefd met een pleister. Ik betrek

alleen een kamer met 4 bedden. Als pelgrim betaal ik € 18 half pension. Ik word stipt om 19.00 u verwacht in de refter van de abdij voor het avondmaal. Na de douche, was en plas ga ik rond 16.00 u op stap om de 2 abdijen en het stadje te bezoeken. Eerst ga ik naar de abdij Saint-Benoit d' En Calcat waar ik de lichte kerk bezoek. Actueel kunnen er geen gasten verblijven omdat de broeders op retraite zijn. Daarna bezoek ik de abdij van de nonnetjes waar ik een tegenovergesteld gevoel krijg bij het betreden van de kerk. Het is er heel wat donkerder dan in de vorige abdijkerk. Nadien trek ik te voet naar het dorp dat een uitgestorven indruk maakt. 's Avonds ga ik met Barbara eten in de gastenrefter van de abdij. Aan tafel leer ik nog 6 andere pelgrims kennen. Twee koppels die wandelen en zich verplaatsen met 2 mobilhomes en 2 vriendinnen uit Lyon, Marie-Claire en Renée. De maaltijd is heel lekker en er wordt wijn geschonken. Na de maaltijd volgt de gezamenlijke afwas. Tijdens de nacht word ik wakker door stortregens.

zondag 18/09/2011	Dourgne	Revel	21,3 km
-------------------	---------	-------	---------

Om 06 u ben ik wakker door de wedijverende klokken van de twee abdijen. Er wacht me een etappe van 34 kilometer en wanneer ik naar buiten kijk voorspelt de betrokken hemel niet veel goeds. Na het ontbijt ga ik op pad. Het is droog doch ik trek toch een regenjas aan. Ik vervoeg opnieuw de GR waar ik deze gisteren verliet. Er volgt een aangename niet al te zware wandeling. De miezerige regen gooit na een uur roet in het eten en als ik 2 uur later in Sorèze arriveer ben ik doorweekt. Ik heb geen zin om de kerk te bezoeken en stap naar de abdij-school waar ik beslis om wat verder in Revel te stoppen. Ik annuleer de reservatie die Martine voor me had gemaakt en maak een nieuwe voor morgen. Ik stap het museum van de abdij-school binnen en ben blij dat ik mijn rugzak bij het onthaal kan achterlaten. De warmte van het museum kikkert me op. De eerste abdij werd rond 754 opgericht en werd in de loop der eeuwen diverse malen verwoest en heropgebouwd. In 1776 wordt het één van de 12 koninklijke militaire scholen om nadien opgedoekt te worden. De tentoonstelling met de werken van de overleden Bordelese kunstenaar

Sanfourche maakt een grote indruk op mij. Wanneer ik het museum verlaat is het gestopt met regenen. Het is warmer doordat de zon probeert door de wolken te breken. Ik eet en rust wat in een bushokje in het gehucht la Garrigole. Om 13 u ben ik reeds in Revel. Twee uur te vroeg

vooral de gîte communal open gaat. Op het centrale plein nabij de mooie halle met Belfort drink ik een grote warme koffie. Op het terras raak ik in gesprek met een dame die me een foldertje geeft van 'les journées du patrimoine'. Ze raadt me aan om het museum van het hout te bezoeken alsmede het belfort. Na mijn koffie wandel ik naar de gîte. Buren zeggen me dat de gîte open is. Ik ga binnen en ontmoet er Barbara. Ik word hartelijk ontvangen door Pepita en haar echtgenoot. Ik krijg een kom warme thee aangeboden. Ik betaal € 12 voor een nacht in de slaapzaal met 6 bedden en ontbijt. Voor € 5 extra wil Pepita het avondeten klaarmaken voor alle pelgrims. Na de douche bezoek ik het nabijgelegen museum van het hout. Nadien ga ik op zoek naar een fles wijn voor het avondmaal. Samen met de andere pelgrims Barbara, Marie-Claire en Renée gaan we naar de halle voor een begeleid bezoek. Het door een halle ingesloten belfort dateert uit de 14de eeuw. De halle herbergt op zaterdag één van de mooiste markten in Frankrijk en wordt ondersteund door 79 eiken pijlers. De uitzichten vanaf de top van het belfort over de stad en omgeving zijn grandioos. Uiteindelijk is mijn regendag prachtig meegevallen. Ik heb de lange etappe in twee opgedeeld en ten volle genoten van cultuur en musea.

maandag 19/09/2011	Revel	Les Cassès	25,3 km
--------------------	-------	------------	---------

Ik vertrek als eerste na het gezamenlijke ontbijt. Ik neem afscheid van Barbara die met het openbaar vervoer afreist naar Toulouse om er vrienden te ontmoeten. Ondanks de voorspelde weersverbetering valt daar niet veel van te merken want er valt een lichte regen. Ik verlaat de stad en stoot ietwat verder op het pad langs de Rigole dat ik gedurende meer dan 2 uur volg. Het regent doch de bomen langs de oever van de smalle waterloop vangen veel op tot een windstoot de druppels van het bladerdak laat vallen en me een ongevroegde douche bezorgen. Nabij een spoorweg verlaat ik de GR om via slingerende veldwegen naar Saint-Félix-Lauragais te trekken. Het kleine dorp ligt op een heuvel en zijn indrukwekkende kerk en kasteel zuigen je aandacht op. Naast de kerk uit de 14de eeuw ligt een commanderij. De kerk is een triomftocht van de roomse kerk na de overwinning op het katharisme. In de burcht vond in 1167 het eerste concilie van de kathaarse Kerk plaats. Ook op het centrale plein staat een mooie kleine halle die minder imposant is dan deze in Revel. Rond de middag geniet ik binnen het restaurant-hotel-café 'Le Cocagne' van een hartverwarmende ricard. Wanneer ik vertrek geven de eerste zonnestralen een aangename warmte en verdrijven de kille natte. In een flauw zonnetje eet ik iets nabij de oude muren van de burcht. Ik heb er zicht op een veld windmolens en het Montagne Noire dat ten volle zijn naam

eer aandoet door de donkere wolkenflarden. Het kasteel is niet toegankelijk voor bezoekers. Het wordt bewoond door een antiquair die oude meubels herstelt. Langs een oude molen daal ik opnieuw af naar de GR die ik vervoeg nabij een klein meer om de GR kort erop opnieuw te verlaten naar het gehucht Les Cassés. Bij het betreden van het dorp zie ik nog enkele restanten van de verwoeste abdij Notre-Dames-des-Anges uit de 14de eeuw. Buiten enkele korte buien is het opgehouden met regenen. Ik word hartelijk ontvangen door Christiane, een Belgische met roots in Houffalize, die sedert een 8-tal jaar pelgrims ontvangt in haar woning "[la Passeur-elle](#)". Ik neem mijn intrek in een 4 persoonskamer waar nog drie pelgrims overnachten. Op mijn bed ligt een briefje van Martine en Silvia die me prettige reis wensen en in de koelkast wacht me een koele Leffe. De andere kamer is voor Marie-Claire en Renée voorbehouden. Onze gastvrouw regelt dat Marie-Claire, Renée en ikzelf morgenavond terecht kunnen bij een vriendin van haar. Wel moeten we zelf zorgen voor het avondmaal. Ik ga op stap door het nietige en vredige gehucht. Na een barbaarse repressie eindigden de bewoners in 1211 op de brandstapel omdat ze het kathaarse geloof niet wilden afzweren. Nabij de kerk staan nog enkele schijfvormige gedenksteden. De biddende figuur is een uniek stuk en dateert mogelijks uit de 8ste eeuw. 's Avonds ga ik samen met onze gastvrouw en de andere pelgrims aan tafel voor een lekker en gezellig avondmaal met wijn. Nadien volgt een ronkende nacht...4 mannen op één kamer.

dinsdag 20/09/2011	Les Cassés	Avignonet-Lauragais	28,1 km
--------------------	------------	---------------------	---------

Onder een stralende zon begeleidt Christiane ons na het ontbijt tot even buiten het dorp. Ze toont ons de weg alsook de vage contouren van de Pyreneeën. We nemen afscheid van onze lieve gastvrouw. Ik volg opnieuw het wandelpad langs de Rigole. Nabij de drempel van Naurouze voegt de Rigole de wateren van de Montagne Noire in het 'Canal du midi' die de Atlantische oceaan en de Middellandse zee verbindt. Het kanaal is het levenswerk van Pierre-Paul Riquet en werd voltooid in 1681 na 14 jaar graafwerken. Ik wandel een kort stuk langs het kanaal om tenslotte af te slaan naar Montferrand. Nabij een kerkje met kerkhof ligt de historische site van Peyrecloucq, een vroegchristelijke begraafplaats uit de 3de - 8ste eeuw die in de funderingen van een basiliek een 52tal sarcofagen bewaart. De site is tot mijn grote spijt dicht. Via een breed graspad stijg ik naar een schat van een dorp met een rijk verleden boven op een heuvel. Onder de middaghitte geniet ik van de historische rijkdom van het dorp. Ik bezoek een oude molen die het thans moet afleggen tegen de talrijke windmolens. De 13de eeuwse kerk Notre-Dame sedert 1882 buiten dienst gesteld wordt actueel omgebouwd tot privéwoning. Er is ook een lichtbaken uit 1927 die 's nachts de piloten op de lijn naar Dakar begeleidde. Ik kom toevallig terecht in een kleine kapel waarvan de zijramen een panoramisch zicht bieden op de golvende omgeving. Zeer dichtbij bevinden zich de resten van een indrukwekkende middeleeuwse poort. Nadien daal ik af en verlaat het dorp. Ik heb zicht op de wazige Pyreneeën aan de linkerkant en rechts doemt de 42 meter hoge kerktoren van 'Notre-Dame des Miracles' op. Ik daal af en via de fontein van Barry begeef ik me naar de kerk op het centrale plein van Avignonet-Lauragais. Het zandgesteente van de mooi gerestaureerde kerk schittert in de felle zon. Na het bezoek aan de

kerk daal ik af uit het dorp en begeef me naar de grote weg. In een winkel kan ik een koele Leffe in blik op de kop tikken, lekkere verfrissing na enkele uren in de hitte. Via de D43 en na het oversteken van de autosnelweg kom ik bij de sluis Emborel op het Canal du Midi waar ik Marie-Claire en Renée tref. Zij hebben de ganse dag langs het kanaal gewandeld. Uiteindelijk bellen we naar Anne Goyet van de Chambres d' Hôtes d'En Jouty om ons op te pikken. We worden ondergebracht in een kamer waar drie bedden staan en betalen als pelgrim 19 euro per persoon met ontbijt. Verder beschikken we over een ruime woonkamer, kleine keuken, salon en badkamer. Alle kamers maken deel uit van een ruime hoeve. Op het terras genieten we ten volle van de laatste zonnestrallen in de stilte. Wanneer het ietwat begint te duisteren maken we een smakelijk avondmaal klaar met onze restjes: worst, brood, tonijn, soep, wijn, rijstschotel en een stuk fruit.

Woensdag 21/09/2011	Avignonet-Lauragais	Baziège	26 km
---------------------	---------------------	---------	-------

Na het ontbijt zet Anne ons af nabij het piepkleine gehucht Grand-Val. We beginnen onmiddellijk met een klim met zicht op de 80 kilometer veraf liggende toppen van de Pyreneeën. Langs heerlijk golvende graspaden worden prachtige panorama's voor mijn ogen geschoven om ten slotte Villefranche-de-Lauragais binnen te treden. Ik stap naar het centrum voor een kort bezoek aan de merkwaardige gotische kerk in rode baksteen met zijn muurvormige klokkentoren. Ik doe inkopen in de nabije supermarkt. Via natuurpaden door velden en heuvels bereik ik rond de middag Montgaillard-Lauragais. Vooraleer via een steile heuvel het dorp binnen te stappen bezoek ik buiten de GR een eenzame duiventil in het veld. Van een buurtbewoner verneem ik dat de gemeente de duiventil heeft willen kopen van de eigenaar om er een rustplaats voor toeristen in te richten. De eigenaar weigert te verkopen waardoor nu gevreesd wordt dat het zeldzame gebouw een ruïne wordt. Op de top bij het binnenkomen van het dorp staat een oude Romeinse militaire kilometerpaal (1460 m) met een ijzeren kruis. Via soms steile doch mooie graspaden

wandel ik naar het gehucht Saint-Sernin. Via de kapel Sainte-Colombe, gelegen midden golvende velden, bereik ik Baziège. Ik zet me neer op het terras van de 'Bar des Sports' en proef er van het koele gerstenat. Nadien ga ik naar het onthaal voor pelgrims van de gemeente. Ik word er hartelijk ontvangen en betaal € 12 voor een overnachting met ontbijt. De gîte is verouderd doch wel proper. Ik verneem dat Marie-Claire en Renée bij mij op de kamer zullen moeten gezien alle kamers bezet zijn. Ik ga op stap in de stad en bezoek de kerk Saint-Etienne waar ik een Romeinse zuil omhels. De zuil is een Romeinse mijlpaal die sedert eeuwen als heilige steen wordt vereerd. Bovendien verneem ik dat wie de zuil omhelst, in Compostela aankomt. Nadien kom ik twee pelgrims tegen die ik bij Christiane in les Cassés ontmoette. Samen drinken we een glas op het terras van de enig bar. Dominique uit Nieuw-Caledonië vertrouwt me toe dat het er niet goed uitziet met zijn rechterbeen. Na doktersconsultatie blijkt dat hij moet rusten omdat hij tendinitis heeft. Hij kan morgen in Toulouse terecht bij vrienden om er enkele dagen te rusten. Ik verwijs hem door naar de heilige steen in de kerk. Aan ons terrastafeltje komen Marie-Claire en Renée plaatsnemen. Ik maak hen wijs dat er voor hen geen plaats meer is in de gîte. Tot hun opluchting zeg ik dat er wel nog plaats is doch dat ze beiden in mijn kamer zullen moeten overnachten. 's Avonds ga ik een pizza eten vooraleer naar bed te gaan.

donderdag 22/09/2011	Baziège	Toulouse	27,9 km
----------------------	---------	----------	---------

's Morgens tijdens het ontbijt wens ik Dominique veel sterkte en rust toe. Ik hoop dat hij Compostela bereikt. Vandaag neemt hij het openbaar vervoer naar Toulouse. Na het ontbijt vergezellen onze gastvrouw en haar vriend ons zingend tot buiten Baziège waar we afscheid nemen. Tijdens het zingen houd ik wijselijk mijn mond. Ik neem tevens afscheid van Marie-Claire en Renée die nog een week doorstappen. Ik besluit om de GR voortijdig te verlaten en het pad langs het Canal du Midi naar Toulouse te volgen. Zo moet ik 10 kilometer minder afleggen. Het is mooi weer en het is heerlijk wandelen langs het kanaal dat voldoende schaduw biedt door de aangeplante bomen. Ik leg een traject af van 27 km om uiteindelijk het station van Matabiau in Toulouse te bereiken. Het traject vind ik eerder een paradijs voor fietsers...buiten het seizoen. Wanneer ik in Toulouse aankom ben ik moe en versleten of is het psychologisch? Ik ga naar mijn kamer in ['La petite Auberge de Compostelle'](#) een mooie naam om mijn tocht af te sluiten maar het

is een echte tegenvaller. Het is er heel vuil, druk en lawaaiig en gelukkig maar voor een heel korte nacht. Na de douche (?) ga ik op stap in de roze stad. Via het museum Saint-Raymond kom ik bij de imposante basiliek Saint-Sernin uit de 11de eeuw, de grootste nog bewaarde Romaanse kerk in Europa. De binnenzijde maakt een grootse indruk. Aan de buitenzijde bewonder ik de 'Porte Miégevillie' een pronkstuk van de romaanse kunst uit 1115 en de 67 meter hoge toren. Nadien loop ik langs de kerk 'Notre-Dame du Taur' naar de uitgestrekte Place du Capitole met zijn imposante stadhuis. Nadien koop ik nog wat proviand voor de terugreis van morgen. Toevallig bots ik kort voor sluitingstijd op de kapel van de Karmelieten. Ik kan er prachtige muurschilderijen uit de 17de eeuw bewonderen. Tijdens de Revolutie werd de rest van het klooster totaal vernield. Nabij mijn logement vind ik in café 'Breughel l'Ancien' een aanbod Belgische bieren. Ik kan er Westmalle tripel krijgen en met enkele tapa's en leuke muziek vier ik het afscheid van mijn trektocht langs de Via Tolosana.

vrijdag 23/09/2011	Toulouse	Kortrijk
--------------------	----------	----------

Rond 04.30 uur dool ik met mijn rugzak door de straten van Toulouse naar de stationsbuurt. Ik heb een zeker onveiligheidsgevoel en ben blij dat ik het station veilig bereikt heb. De volgende keer neem ik toch maar een taxi om de 15 minuten te voet te overbruggen. Stipt om 05.30 u vertrekt mijn rechtstreekse TGV naar Lille waar ik om 13.30 u met een kwartier vertraging aankom. Een half uur later heb ik reeds mijn trein naar Kortrijk waar ik na aankomst ten volle geniet van een lekker pak Belgische friet.

<https://picasaweb.google.com/100240055829031965073/ViaTolosanaDeel1>

ivan.degryse@skynet.be

ULTRAJA